

vala obtěžkala »plodem k životu schopným«, plodem »řádným, k vyvínutí k životu schopného dítěte vhodným«. Právem napadá státní zastupitelství správnost výroku osvobozujícího z důvodu §u 281 čís. 9 a) tr. ř. Ovšem předpokládá § 144 tr. zák. ku skutkové podstatě zločinu, by tu byl plod živý. Není-li ho tu, pak chybí způsobilý předmět zločinu §u 144 tr. zák., jenž vyžaduje umrtvení plodu jako následek zločinného zasažení. Toho však soud nalézací nevyloučil, vyloučiv toliko, že by tu byl býval plod ku životu nebo k vyvínutí k životu schopného dítěte způsobilý. Plod takový může však býti v době potratu živým, pouze další jeho vývoj k extrauterálnímu životu dítěte jest ohrožen. Proto právně mylný jest na dosavadním skutkovém podkladě vynesení výrok, že tu nebylo vůbec způsobilého předmětu zažalovaného zločinu, a právní stanovisko rozsudku, že zjištěné jednání obžalované mělo toliko ráz zločinu putativního.

Čís. 505.

Pod pojem podvodu nelze podřaditi šálivé jednání, třebaž z něho nastala škoda, není-li prokázán úmysl, poškoditi někoho.

(Rozh. ze dne 9. července 1921, Kr I 931/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 20. listopadu 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 200 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti nelze upřítí oprávnění. Nalézací soud vyslovuje sice, že zlý úmysl obžalovaného při jeho jednání jest prokázán, avšak z důvodů ve směru tomto uvedených nelze spolehlivě seznati a rozsudek ani jinak dostatečně nezjišťuje, zda obžalovaný měl v době spáchání činu úmysl potřebný dle §u 197 tr. zák., by někdo, zde vojenský erár, na svém majetku škodu utrpěl. A přece závisí posouzení toho, vyčerpává-li jednání obžalovaného skutkovou povahu podvodu, v první řadě na otázce, zda směřoval úmysl obžalovaného k tomu, by někomu škodu způsobil. Jen v případě kladné odpovědi na tuto otázku přišly by ostatní znaky podvodu v úvahu. Předsevezme-li proto pachatel nějaké šálivé jednání bez prokazatelného úmyslu, škoditi, nedovoluje možnost škody nastalé bez tohoto úmyslu ještě, by jeho jednání se podřadilo pod pojem podvodu. Úmysl škoditi může arci vycházeti nepřímou na jevo z úmyslu pachatele, zjednati si prospěch na újmu někoho druhého. Takovýto závěr vylučuje však v tomto případě zjištění soudu, že peníze, získané závadnou manipulací, plynuly do fondu ku zlepšení stravy mužstva čs. dělostřelecké baterie X., že jich bylo k tomuto účelu též použito a že obžalovaný z toho sám neměl osobně žádného prospěchu. Jinakých pak skutečností, jež by nasvědčovaly zmíněnému úmyslu, rozsudek nezjišťuje, ba není z něho ani patrné, byl-li si obžalovaný vůbec vědom, že poškozují vojenský erár, kdyžť peníze bylo použito ku zlepšení stravy mužstva, v kteréžto příčině velitel baterie sám seznal, že přilepšení bylo tehda třeba, ježto

strava byla dosti nuzná a nedostačovala. Nalézacímu soudu bude při řešení řečené otázky přihlížeti náležitě ku zodpovídání se obžalovaného a zejména uvážiti, nebyl-li obžalovaný v dobré víře utvrzen chováním se velitele baterie. Nedostatek určitého zjištění úmyslu obžalovaného, poškoditi svým jednáním vojenský erár, má v zápětí, že zrušovací soud není s to ještě ve věci samé rozhodnouti a že tedy nelze se vyhnouti nařízení nového hlavního líčení (§ 288 č. 3 tr. ř.).

Čís. 506.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Odvolání odsouzeného pro přečin nebo zločin předražování do výroku, jímž bylo nařízeno uveřejnění rozsudku, jest nepřipustným; přípustným jest pouze proti způsobu uveřejnění.

(Rozh. ze dne 9. července 1921, Kr I 74/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací odmítl odvolání obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Chrudimi ze dne 16. listopadu 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem pleťích dle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., pokud jím nařízeno bylo uveřejnění nálezu.

D ů v o d y:

Odvolání obžalovaného do uveřejnění rozsudku jest nepřipustno, ježto § 23 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. nařizuje při odsouzení pro přečin nebo zločin předražování obligatorně uveřejnění nálezu v jednom nebo několika časopisech na útraty obžalovaného, jakož i vyvěšení neb jinaké vyhlášení nálezu toho v obci, kde vinník bydlí a v obci, kde se dopustil trestného činu. Je proto uveřejnění a vyhlášení rozsudku při odsouzení pro přečin nebo zločin předražování trestem absolutním, jehož uložení není nikterak závislým na volném uvážení soudu, který trest naopak soudem v případě odsouzení obžalovaného vysloven býti musí, důsledkem čehož je odvolání do uveřejnění rozsudku — a to neodvisle od předpokladů v druhé větě §u 283 tr. ř. uvedených, nepřipustným. Z toho však, že odvolání je, jak již vyloženo, nepřipustno proti uveřejnění samotnému, plyne, že odvolání lze jen připustiti proti způsobu uveřejnění, tedy na příklad proti tomu, že uveřejnění nemělo býti nařízeno v tom neb onom listě a pod. Obžalovaný nestěžuje si však do způsobu uveřejnění, nýbrž brojí docela všeobecně proti uveřejnění vůbec, míně, že je příliš rigorosní. Jeho odvolání je proto nepřipustné.

Čís. 507.

Kontrolor okresní nemocenské pokladny požívá ochrany §u 68 tr. zák.

(Rozh. ze dne 11. července 1921, Kr I 938/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Čes. Budě-